TEREZA
POLIVCHUK
POSLUŠNÁ

Nářek Nevinných

NÁŘEK NEVINNÝCH

Tereza Polivchuk Poslušná

Věnováno všem nevinným,
kteří naříkají, ale jejich
nářek nikdo neslyší.
Kéž jsou jejich křivdy pomstěny!

VAROVÁNÍ:

Tato kniha obsahuje temné a znepokojivé motivy, které nemusí být vhodné pro každého čtenáře. Objevuje se zde zejména:

- explicitní násilí,
- brutální vraždy,
- krev, zohavení a detailní popisy zranění,
- kanibalistické motivy,
- týrání a zabíjení zvířat,
- body horror,
- týrání dětí a domácí násilí,
- aj.

Pokud vás některé z témat znepokojuje, či nedělá dobře vaší psychické pohodě, zvažte prosím, zda je pro vás kniha vhodná.

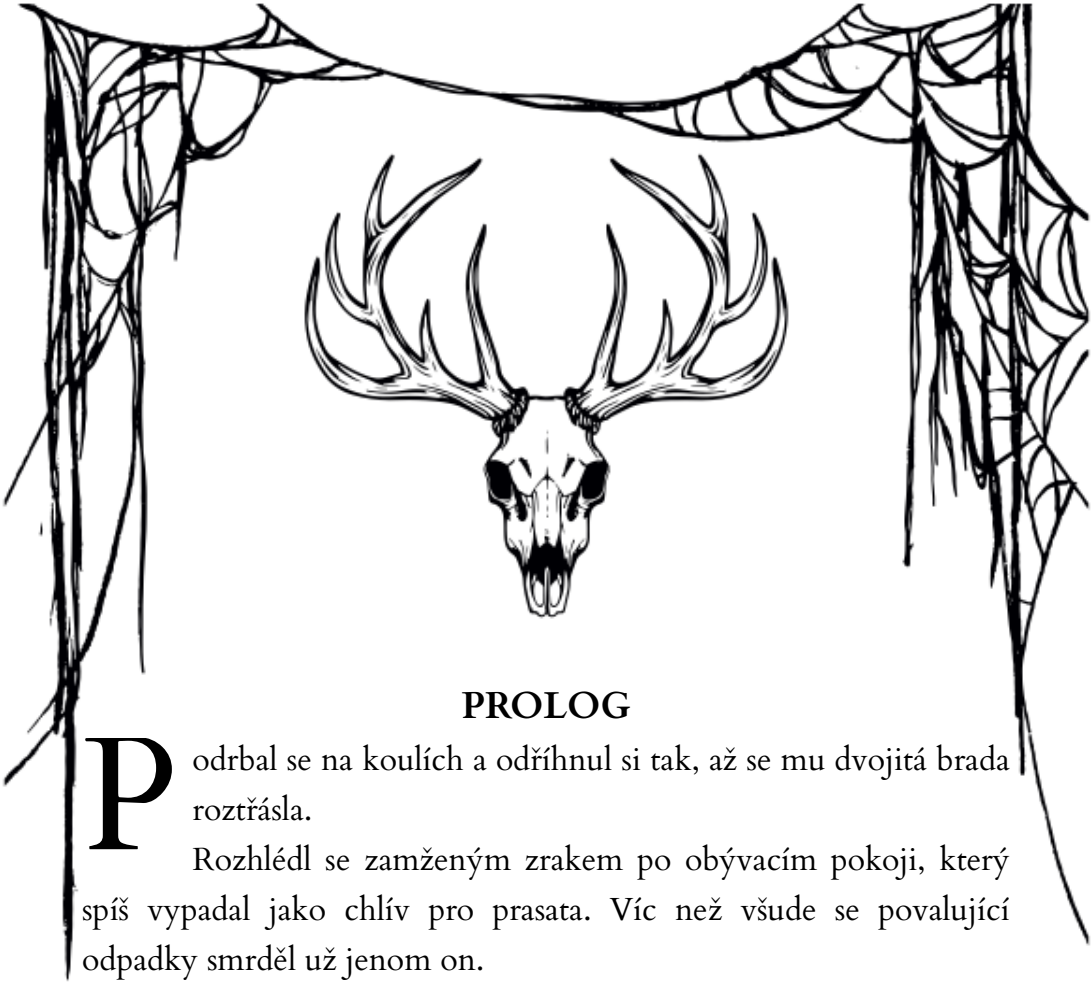

PROLOG

Podrbal se na koulích a odříhnul si tak, až se mu dvojitá brada roztřásla.

Rozhlédl se zamženým zrakem po obývacím pokoji, který spíš vypadal jako chlív pro prasata. Víc než všude se povalující odpadky smrděl už jenom on.

A možná Bess. On ji tak neoslovoval, ale kdysi na to jméno slyšela.

Teď už pro ni zbyly jen přízviska jako: *čokle, svině chlupatá, suko zasraná* a další. Nerozuměla slovům, ale tón, kterými byly vyřčeny, byl všeříkající.

Muž se zvedl. Z ušmudlaného nátělníku se na zem zlehka sneslo pár drobků chipsů, na které se hladová Bess vrhla. Jako by chudinka nevěděla, co bude následovat.

KŘUUUP!

Cosi v tom malém, na kost vychrtlém tělíčku křuplo, když ji její páníček nakopl do žeber. S kňučením se snažila zalézt pod gauč. Naštěstí byl příliš pod parou, než aby se ji snažil odsud vyšťourat.

Nechápala, proč jí to dělá. Jeho dcera ji milovala, chodila s ní ven a dávala jí takové skvělé pamlsky. Když panáčkovala, dostala dokonce plátek šunky. Jenže jednou odešla a už se nevrátila.

On si Bess nechal, ale s každým dnem se k ní choval hůř a hůř. Zpod gauče se dívala na okno, odkud přes ten zápach sotva cítila venkovní svět.

Byla hluboká noc, muž chrápal v křesle, kde usnul s lahví v ruce. Pod ní se tvořila louže. Bess se vyškrábala zpod kanape a žíznivě začala lízat tekutinu, která chutnala odporně. Měla takovou žízeň!

Prolezla odpadky po celé místnosti, snažila se vyskočit na kliku a dostat se na dvorek. Byla v pasti.

Najednou ji zasáhla bolest, jako by jí někdo vyrval játra. Bylo to nesnesitelné.

Tělo jí mravenčilo, kůže svědila, vrčela na ten neznámý pocit.

A pak…

…pak…

… přišla tma.

Seděl vedle křesla a čekal. Času měl dost. Prohlížel si zarostlého muže a jeho řídnoucí mastné světlé vlasy. Všímal si špíny za nehty, zbytků kečupu v koutku úst, sliny kanoucí na opačné straně.

To vše sledoval periferním viděním. Nespustil zrak z té pulzující žíly. Doposud plné života a rozdmýchávající jeho neutuchající hněv.

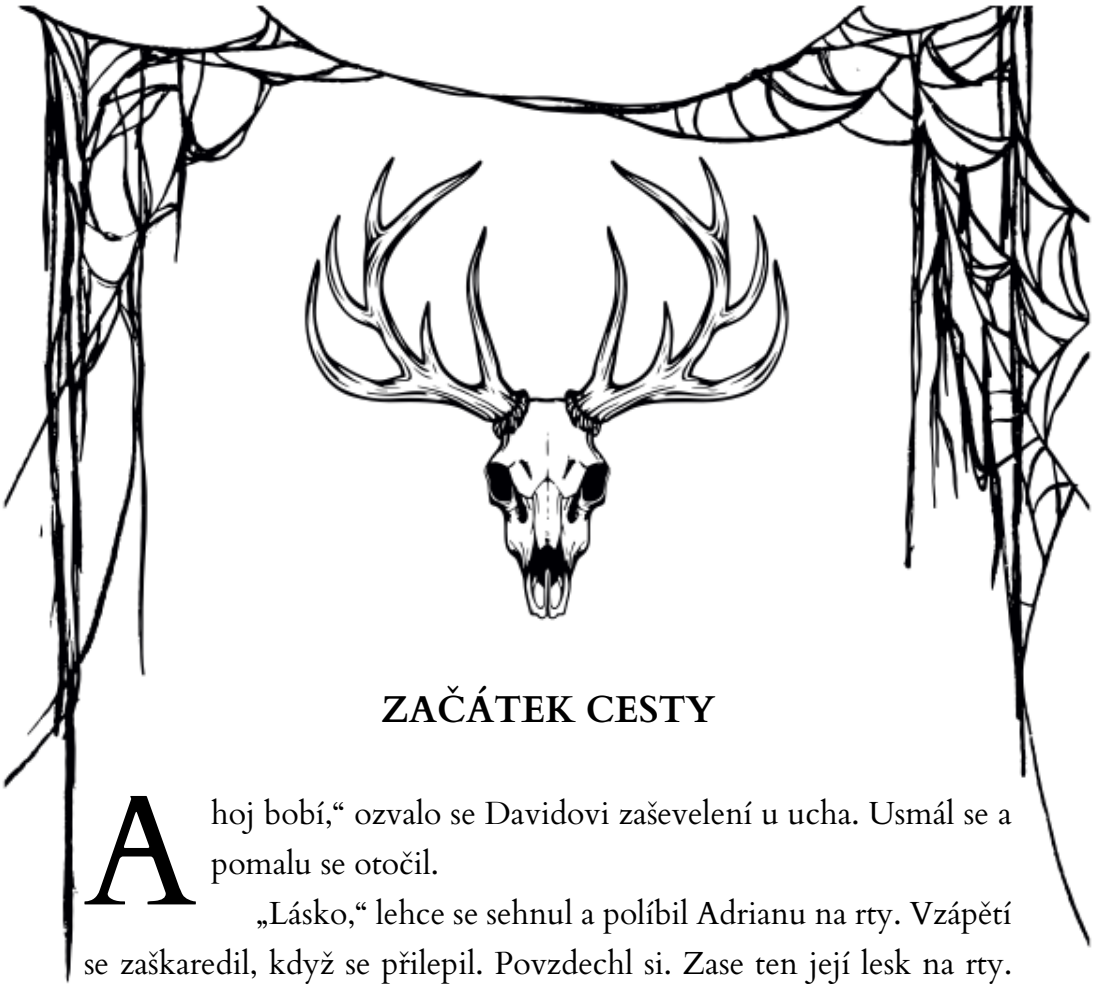

ZAČÁTEK CESTY

Ahoj bobí," ozvalo se Davidovi zaševelení u ucha. Usmál se a pomalu se otočil.

„Lásko," lehce se sehnul a políbil Adrianu na rty. Vzápětí se zaškaredil, když se přilepil. Povzdechl si. Zase ten její lesk na rty. Olíznul se, umělá chuť višní mu zůstala na jazyku.

„Adri, jdeme na túru, víš to?" popíchnul ji, když si prohlédnul její oděv.

Ve žluté minisukni, bílém tílku a béžových botaskách byla neuvěřitelně sexy, ale zároveň to nevypadalo příliš prakticky.

„Já vím," zahihňala se a protočila dokola, sukně zašustila a jemná látka nemravně odhalila stehna až k jemnému tetování podvazku.

David se rychle rozhlédnul, zda se nikdo nekouká, ale každý si hleděl svého.

Jihlavské nádraží vlastně zelo prázdnotou, což v létě bylo s podivem. O pár minut později ocenili prázdné kupé, které měli sami pro sebe. Když si Adriana sedla, opálené nohy dala přes sebe, sukně se jí vyhrnula ještě o něco výš a David polknul.

Vrtěl se pár minut, než přišel průvodčí, aby jim zkontroloval jízdenky, pak zatáhnul závěsy a vzal si ji zezadu, tak jak to miloval on i Adriana.

„Bože," vydechla Adriana a kousala se přitom do zatnuté pěsti, aby nebyla příliš nahlas. Oba vzrušovala představa, že by někdo mohl přijít. Návaly adrenalinu způsobil, že orgasmus se dostavil během pouhých pár minut.

Když se pak Adriana otřela a kapesníčky se smíchem vyhodila do košíku pod okýnkem, cítil se spokojený. Tohle léto bude úžasné, věděl to.

„Miluju tě," políbila ho Adriana.

I když měla občas kolísavou náladu, také ji miloval.

„Zahraj něco," poprosila ho a udělala ty svoje nevinné laní oči, které fungovaly nejen na mladého životaplného Davida, ale i na mnohem starší muže. Však školou proplouvala jako žádná jiná. Stačilo se usmát a i ten nejpřísnější profesor roztál. David si povzdechnul. Nežárlil, ale stejně byly myšlenky občas neodbytné jako komáří bzučení.

Brzy se prostorem rozléhala slova. *U stánků, na levnou krásu, postávaj a smějou se času…* Adriana nezpívala, jen poslouchala a zasněně se dívala na Davida. Ačkoliv byla spíš příznivec moderní hudby, zbožňovala, když hrál na kytaru a zpíval. Tak mu to alespoň často šeptala do ucha.

V Třebíči si nechali zavazadla v úschovně a rozhodli se navštívit židovskou čtvrť a hřbitov u Týnského potoka. Drželi se za ruce, na zádech jen malé batůžky a vyprávěli si historky ze školy. David si chtěl užít poslední prázdniny po vysoké škole, než rovnýma nohama skočí do víru dospělosti. Adrianu naopak čekal poslední ročník a chtěla strávit léto s Davidem.

Když došli ke hřbitovu, David zmlknul. S posvátnou úctou si prohlížel zašlé náhrobky a zeleň, zcela očividně se snažící každým dnem skrýt poslední památku na těla, jež se skrývala hluboko v zemi.

„Ehm," odkašlal si a doufal, že Adriana jeho náznak pochopí.

Nestalo se tak. Jako obvykle. Vykládala dál o jakémsi nudném předmětu. Procházeli hřbitovem a Davidovi se nějakým zázrakem podařilo vytěsnit její hlas. Opanoval jím podivný pocit, který se zdál být čím dál naléhavější. Na zátylku se mu zježily chloupky navzdory horkému dni.

„Co se děje, bobí?" zarazila se Adriana, když pustil její ruku.

„Musím se napít," zalhal. Nechtěl jí říct, že byla její ruka najednou rozpálená a jemu bylo nepříjemné držet ji. Ulevilo se mu, když ten pocit během pár vteřin zmizel. Napil se, protože žízeň přece jenom měl.